

ANUL VI. - No. 5.
1 Ianuarie 1930.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

- A. C. Cuza: Oradea Mare și Craiova.
I. C. Cătuneanu: Francmasoneria în lumina „Pro-
tocoalelor“.
T. Brăileanu: Două probleme inexistente pentru
sociologia dlui Gusti și pentru institutul So-
cial Român.
Dr. N. C. Păulescu: Statutul „Tineretului L. A.
N. C.“
N. Popa: „Vlad Țepeș“ și Jidanii.
I. Banea: Noile mișcări studentești.
I. I. Angelescu: În legătură cu „Marele Orient“.
Dr. Al. Popescu: Marea Lojă a Orientului.
G. Făcăoaru: Răsboiul Ruso-Chinez.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Oradea-Mare și Craiova

— Misiunea istorică a studențimei române —

La Oradea-Mare, în 1828:

Studențimea română, a stricat geamuri, a devastat Sinagogi, a călcat în picioare „talesuri“, Talmuduri și „cornuri“, a scuturat pe Jidani de perciuni, și a plecat apoi, lăsând în urmă impresia unei necruțătoare energii tinerești, cu efecte salutare de groază. Adică, știți: ferească Dumnezeu să mai fie!

La Craiova, în 1929:

Studențimea română, a petrecut patru zile în cea mai desăvârșită liniște, și s'a împrăștiat apoi, fără nici un conflict cu nimeni, lăsând în urmă dovada rezervei sale, chibzuite, după ce îndeplinesc o însemnată operă de clarificare obștească.

Cum se explică aceste două atitudini, ale aceleiaș studențimi? Că doar nu au fost două, una la Oradea-Mare și alta la Craiova. Ci aceeaș studențime, cu aceeaș organizație, care este „Uniunea națională a studenților creștini români“.

Explicația este simplă.

Sunt două efecte ale aceleiaș cauze unice:

MISIUNEA ISTORICĂ A STUDENȚIMEI ROMÂNE.

Când este împiedecată să-și îndeplinească misiunea ei istorică — de apărare a culturii naționale românești, primejduită de Jidani, — studențimea română, conștientă de chemarea ei, se revoltă, se apără, strică geamuri, devastează Sinagogi, calcă în picioare „talesuri“ Talmuduri și „cornuri“ și scutură de perciuni pe Jidanii obraznici, cari îndrăznesc să o provoace, știindu-se încurajați de politicienii jidăniți din partide.

ORADEA-MARE!

Când studențimea română este respectată în dreptul și datoria misiunii sale istorice, ea și-o îndeplinește prin argumentare liniștită: arătând în ce fel cultura națională românească este primejduită de Ji-

dani, propunând măsuri legale de îndreptare, apelând la factorii hotărâtori ai Statului, ca să aducă la îndeplinire aceste măsuri.

CRAIOVA!

Oradea-Mare și Craiova, stau astfel în fața politicianilor din partide ca un imperativ categoric: una cu revolta, cealaltă, cu Moțiunea studențimii române, care a declarat hotărât, că va stărui în acțiunea ei de apărare a culturii naționale românești, până la capăt.

— Intreb, și aici, precum am mai întrebat altădată:

Cine, 'ce are de zis?

Cui, ce nu-i place?

Oare cultura națională românească, nu este primejduită de Jidani?

Este, sau nu?

Oare studențimea română, are ea dreptul să apere cultura națională românească?

Are ea sau nu acest drept?

Oare Jidanii, trebuie lăsați să stăpânească România, precum stăpânesc depe acum izvoarele de a-vuție și orașele ei?

Trebuie lăsați, sau nu trebuie?

La aceasta din urmă întrebare, studențimea creștină română — a cei șasezeci de mii de studenți dela toate Universitățile românești — a răspuns, în unanimitate, în numele nației:

NU!!

De șapte ani de zile, din ziua de 10 Decembrie 1922, când și-a fixat programul — rezumând silințele ei constante, anterioare — studențimea creștină română, repetă cu toată energia, la toate ocaziile, acest categoric:

NU!!

„Moțiunea“ dela Craiova, a Congresului general studentesc, a venit încă odată să susțină acest punct de vedere al studențimii creștine române, zicând:

„Pătrunsă de înalta ei chemare națională și culturală, se leagă a

„continua, cu orice sacrificiu prin-
cipiile călăuzitoare dela 10 De-
cemvrie 1922.

„Strâns unită în organizațiile ei,
„nu va lăsa nici un prilej de a nu
„afirma marea și crescândă pri-
„mejdie economică, culturală și po-
„litică a iudaismului, luptând pen-
„tru definitivă lui soluționare: „Ro-
„mânia a Românilor“. Și cere lua-
„re de măsuri de apărare și pro-
„pășire a culturii naționale primej-
„duite, prin introducerea lui „nu-
„merus clausus“ în Universități,
„școli speciale și diferite organiza-
„țiuni profesionale“.

Ca să-și realizeze programul mi-
siunii sale istorice, astfel lămurită,
studențimea română, în aceeaș
„Moțiune“ memorabilă dela Cra-
iova, a luat următoarea dispoziție:
„Hotărăște în unanimitate com-
„plecta independență a studențimii
„de orice partid politic și interzice
„înscrierea studențimii în astfel de
„organizații, punând toate sforța-
„rile numai și numai în promova-
„rea intereselor superioare ale na-
„țiunii“.

Această proclamație solemnă a
independenței sale de partide, este
cea dintâiu condiție, ca studențim-
ea română să-și poată îndeplini
misiunea ei istorică, de apărare a
culturii naționale românești, pri-
mejduită de Jidani.

Căci cum oare ar putea studen-
țimea română să apere cultura na-
țională românească, primejduită
de Jidani: înscriindu-se în partide,
împreună cu Jidanii?

Studențimea creștină română,
trebuie dar să stea numai în func-
ția misiunii sale istorice — prin
natura ei însăși, despărțită de par-
tidele jidănite — și să-și amin-
tească pururea de cuvântul mare-
lui gânditor Vasile Conta:

Noi, dacă nu vom lupta contra
elementului jidovesc, vom peri ca
națiune... *

ORADEA-MARE și CRAIOVA.

Aceeaș idee, acelaș gând, aceeaș
energie, aceeaș hotărâre, acelaș in-

teres național superior oricăror altor considerații: aceeaș admirație pentru studențimea română.

Da, admirație!

Și pentru Oradea-Mare!

Că doar nu era să se întoarcă studențimea română: bătută de Jidani, la Oradea-Mare.

Barbarie! Sălbătăcie! „Ne compromitem în fața străinătății“! Știm.

Dar uite:

„Străinătatea“ — studențimea dela Universitățile din Viena, Praga, Berlin, Varșovia, și celelalte — îi bate pe Jidani de-i zvântă.

Oare și „străinătatea“ e acum „barbară și sălbatică“?

Mofturi!

Profesorii „savantii“, ai Universităților României — ca și politicienii ignoranți din partide — să aibă în vedere misiunea istorică a studențimii române.

Pe cât mai e timp!

Sărbătorirea zilei de 10 Decembrie, de către întreaga studențime română — la Iași, București, Cluj, Timișoara, Chișinău, Cernăuți — confirmă aceste concluzii. Evenimentele se precipită mai repede de cum și-o închipui politicienii și „savantii“.

Vom reveni.

A. C. CUZA

Președintele Suprem al

L. A. N. C.

Profesor la Universitatea
din Iași.

Francmasoneria în lumina „Protocoloalelor“

Reproduc acest articol, apărut în «Infrățirea Românească» din 15 Decembrie 1926*), spre a completa cele spuse în congresul studentesc dela Craiova, ținut în Decembrie 1929, și a deschide ochii bieților Români de baștină, asupra rolului nemernic ce joacă în lojile masonice, ca simple instrumente jidovești, contra patriei lor.

I. C. Cătuneanu

*) Am adăugit în note mențiunea celor doi autori, cari, după 1926, au publicat studii contra Francmasoneriei: Ludendorff și L. de Poncins.

În două rânduri am desvăluit în coloanele acestei reviste sufletul nemărturisit al Francmasoneriei și pericolul ce prezintă pentru viața națională a ori cărui popor creștin.

Am arătat cum însuși Papa Leon XIII dela înălțimea îndatoririi lui de a apăra biserica, a intervenit și a felicitat la 1890, prin scrisoare publică, pe autorul Paul Rosen, care în studiul lui intitulat „L'Ennemie sociale“ a denunțat întregii lumi fondul criminal al conducerii masonice.

Spre a nu se putea obiecta că lupta tradițională¹⁾ a Vaticanului, contra acestei organizații oculte, ar

¹⁾ Este tradițională politica Vaticanului de a combate francmasoneria pe cale oficială, așa cum a făcut Papa Clemens XII, 21 de ani după înființarea sectei oculte (1717) prin enciclica „In eminenti“ din anul 1738. Aceiași atitudine au avut și papii următori până în zilele noastre, și anume: în 1751-, Benedict al XIV prin constituția „Providas“; 1821, Piu VII prin enciclica „Ecclesiam“; în 1825, Leon XII prin enciclica „Tuo graviora“; în 1832, Gregoriu XVI, prin enciclica „Mirari vos“; în 1865, Piu IX, prin enciclica „Multiplices inter se“; în 1884, Leon XIII, prin enciclica „Humanum genus“ (cf. Wetzler und Welte's Kirchenlexikon. Ed. II. Tom. IV. din 1886 sub articolul „Freimaurer“, pag. 1983).

conține o exagerare unilaterală, am reprodus un strigăt de alarmă dintr-o tabără opusă: nu din partea clericalilor, ci din partea adversă clericalilor, din partea unui grup imponent de laici, și anume am reprodus în numărul din Septembrie 1926 al acestei reviste, concluziile deputatului francez Prache, împărtășite de o întreagă comisie parlamentară, cu privire la pericolul ce amenință Franța.

Ne-am făcut datoria să deschidem ochii cititorului român asupra unei primejdii, care de mult în Occident preocupă spiritele luminate fie că stau în slujba bisericii, fie că aparțin lumei laice.

La noi, francmasoneria abia acum, după război, a început să intereseze marele public, deși profesorul Universitar Paulescu încă din România mică dăduse alarma.

Chestiunea se prezintă astăzi, după cum am demonstrat, ca o lațură a problemei jidovești²⁾.

²⁾ Cu desvăluirea jidanilor în Francmasonerie s'au ocupat și înalți prelați ai Bisericii apusene, precum:

Mgr. Léon Meurin, archevêque — évêque de Port — Louis, La Francmasonerie Synagogue de Saten, Paris, 1893. Acest prelat nu se sfiște să spună adevărul pe față făcând (pag. 11)

În zadar se va obiecta, că în organizațiile masonice intră și creștini, că acolo se propovăduiește nu numai iubirea de aproape, dar mai ales în largă măsură se cultivă sentimentul național³⁾; în zadar se va obiecta că francmasoneria din România nu are nimic comun cu acele loji din streinătate, cari poartă un caracter cosmopolit; în zadar se va declama la toate ocaziile că francmasoneria dela noi reprezintă vatra celui mai înflăcărat patriotism românesc; asemenea declarații ies din fondul de minciună și hipocrizie, cari stau ca temelii nesguduite la baza întregii organizații.

Nu încercăm prin aceste rânduri să extirpăm minciuna și fățarnicia dintr-o instituție ocultă, care de veacuri se nutrește cu atare aliment sufleteș, crește și prosperă prin el.

Adevărații conducători ai francmasoneriei înțeleg bine, că a re-

următoarea constatare: „Ayant accaparé les trésors et pouvoir civil de ce monde, le Juif fait une guerre acharnée, sans merci et sans trêve, à l'Eglise de Jesus-Christ et à tous ceux qui refusent de fléchir le genou devant lui et son veau d'or. Ceindre le front du Juif du diadème royal et mettre sous ses pieds le royaume du monde, voilà le vrai but de la franc-maçonnerie“.

Mgr. Henri Delassus, docteur en théologie, directeur de la „Semaine religieuse“, du diocèse de Cambrai, Le problème de l'heure présente, Paris 1905, având în frunte o scrisoare a Arhiepiscopului de Cambrai, cu data de 14 Iunie 1904, și o altă scrisoare a Cardinalului Merry del Val, cu data de 15 August 1904, prin care acesta mulțumește autorului în numele Papei pentru trimeterea operei menționate.

Autorul nu se sfiște a demasca pe Jidani în societățile francmasonice și la sfârșitul volumului I dela pagina 619 până la 659 reproduce documente zdrobitoare desvăluind machinațiunile jidovești; și totuși eminenti prelați francezi au avut curajul să-i laude studiul așa cum merită, fără a se gândi la consecințe prin faptul că Jidani și politicienii jidoviți s'ar simți contrariați prin asemenea manifestațiuni de sinceritate. Iată cum judecă Mgr. H. Mannier, episcop de Lydda, opera lui Delassus:

„C'est un ouvrage savant, documenté, considerable, qui doit être sérieusement étudié et médité par tous les hommes sérieux qui se préoccupent du triste état de notre société, qui en recherchent les causes et les effets“.

În același sens se exprimă Em. S. Cardinalul Gennari și Mgr. de Cabrières.

³⁾ Asupra pretinsului caracter național al unora dintre lojile masonice, vezi demascarea definitivă săvârșită de E. Ludendorff în studiul său apărut în 1927 intitulat: Vernichtung der Freimaurerei durch Enthüllung ihrer Geheimnisse.

nunța la hipocrizia prin care se ascunde impenetrabilul secret, ar însemna a desființa ordinul masonic.

Scopul urmărit aici, este de a lumina pe acei membri masoni, cari în buna lor credință se mândresc de a face parte dintr'o societate ce, pretinde a sluji cauza neamului românesc.

Acești bieți oameni trebuiesc treziți; trebuiesc scuturați până vor vedea realitatea. Ei bine, D-lor, realitatea este ca totul alta, decât vise prezintă în logile masonice. Mai întâi de toate, D-voastră nici nu știți unde intrați, nici cu cine lucrați, nici cine vă conduce, nici cum sunteți apreciați de aceia cari efectiv vă conduc.

Intrați într'o celulă minusculă a unui organism pe care nu-l cunoașteți toată viața. Bieți naivi, încântați cu vorbe goale, credeți că ați aflat totul pășind pe o treaptă, când de fapt de asupra voastră se înalță atâtea trepte pe cari nu le vedeți! Pe fie-care din acele trepte stau alte serii de naivi, cari nu știu nimic despre membrii de pe treapta imediat superioară. Totul este aranjat în piramidă cu foarte numeroase trepte. Cei dela bază, cei dela mijloc până sus de tot, nu văd vârful. Puținii invizibili din vârf văd însă în jos pe toate treptele până la bază.

Ceiace se debitează ca doctrină membrilor de pe o treaptă diferă de învățământul dat membrilor de pe treapta din imediata apropiere. Tuturor li se predică cu aceeași fățărnicie iubirea de umanitate și grija permanentă de a o fericii. Această notă de minciună este comună întregii propagande masonice; dincolo de hipocrizia vălului umanitar care-i îmbrobodește pe toți, miezul doctrinei diferă dela treaptă la treaptă și chiar dela membru la membru.

Voi, bieți masoni creștini, sunteți turma cuvântătoare mânăată către o tintă, ce vă rămâne necunoscută⁴⁾. Intrați ademeniți de for-

⁴⁾ Pentru cine se îndoeste de adevărată situație, ce ocupă turma francmasonilor creștini în ordinul secret, reproducem mai jos un fragment dintr'o instrucție a Jidanului *Weiss-haupt*, întemeietorul sectei masonice „Iluminațiilor“ dela sfârșitul secolului al XVIII. Iată cu ce dispret vorbeste de umplutura lojelor: „*Lăsați-mi mie pe brute, pe grosolani și pe imbecili. Există totuși o specie de imbecili cărora nu trebuie să le-o spun, pentru că noi să trairi oarecare folos din prostia lor. Fără a avea cap, au cel puțin hani. Acești bieți oameni sunt oameni buni și de acestia ne trebuie. Ei formează numărul și ne umple punca. Puneți-vă dar pe lucru să prin-*

mula unui ideal; și viețuiți acolo legați la ochi, pentru-că oculta conducere știe să vă satisfacă micile interese materiale, știe să vă împlinească măruntele ambiții, știe să vă mângâie vanitatea voastră stearpă și ușuratică, în schimbul unei contra-prestațiuni, a cărei valoare, în oarba voastră naivitate, nu o apreciați; vă faceți instrumentul celui mai formidabil adversar al societății creștine și al nației din care v'ați născut.

Pentru a-l mânui cu maximul de efect, francmasoneria și-a făurit instrumentul uman din tot felul de membrii:

din oameni politici ambițioși, ariști, lacomi de reputație și avere, care cu cât sunt mai sus lanșați de mâna ocultă a francmasoneriei — cu atât vor fi în stare să aducă mai prețioase informații conducerii masonice;

instrumentul uman se compune din ofițeri, dornici de o grabnică avansare, fiind gata să pună la curent conducerea ocultă a francmasoneriei cu toate nevoile, nemulțumirile și slăbiciunile armatei;

instrumentul uman se compune din funcționari din administrație și mai ales din poliție, fiind gata a informa aceiași conducere ocultă despre toate secretele administrației, care stând prin membrii ei la dispoziția francmasoneriei, o poate ajuta în întreprinderile-i subversive sau o poate acoperi cu protecția făcerii în caz de vină;

instrumentul uman se compune din toți membrii mondeni ai așa zisei bune societăți, farnienți bogați incapabili a-și creia o situație independentă și stimată, gata să destăinuască conducerii oculte tot ce se petrece în cercurile înalte dându-i astfel posibilitatea să-i exploateze vițiile, pasiunile, lipsurile, și ambițiile cu reducerea netrebnicilor membrii, bine înțeles — la starea de unealtă docilă și inconstiență;

instrumentul uman se compune din conducătorii maselor de mușcatori, din acei frunțași socialiști și comuniști, ascunși sub calificativul *democrați*, cari într'un moment dat, la un semn invizibil, ajutați fiind de finanța internațională jidovească, pot ridica mulți-

dem. cu undita această specie de imbecili; dar să nu le spunem secretele noastre. Acest fel de oameni trebuie să rămână tot-deauna convinși că gradul căruiia îi aparțin este ultimul grad“.

Cf. N. Deschamps-Jaunet, — *Les sociétés secrètes et la société*, Paris, Tome I, 1882, pag. 85.

mile din vreme pregătite în volorbura revoluției distrugând actuala ordine socială economică și politică⁵⁾.

Așa dar francmasoneria, ca mijloc de acțiune al puterii jidovești, își asociază toate forțele sociale spre a-și atinge ținta rămasă necunoscută membrilor ei, punând la contribuție și elementele culturale și factorii politici și ofițerii superiori și mecanismul administrativ și mulțimea proletară, pe care în timp de liniște o atâță la ură contra clasei conducătoare, iar în situațiuni turbure, o împinge la dezordine, violențe și vărsare de sânge. Iată propria mărturisire a Jidanilor, autori a „*Protocolelor Ințelepților Sionului*“, cap. III, în această materie:

„*După-ce vom fi creiat prin toate mijloacele ascunse ce ne stau la dispoziție prin mijlocul aurului, care este tot în mâinile noastre, după-ce vom fi creiat o criză economică generală, noi vom arunca în stradă mulțimile de lucrători în mod simultan în toate țările Europei. Aceste mulțimi se vor pune să verse, cu voluptate, sângele acelorora pe care îi invidiază din copilărie în simplitatea ignoranței lor, și vor putea să le jefuiască averile. (Cum s'a procedat în Rusia Sovietică). Aceste mulțimi nu vor atinge pe ai nostri, pentru-că momentul atacului general ne va fi nouă (Jidanilor) cunoscut și vom fi luat măsurile spre a garanta pe ai noștri“.*

Francmasoneria înțelege să facă revoluție spre a înlocui monarhia cu Republica. Acesta este idealul ori-cărui democrat, fie jidan pur sânge, fie jidovit creștin, crescut în officina presei zise democrate și în lojile masonice. Dovadă că Jidanii prin mijlocul francmasoneriei urmăresc această țintă, rezultă din următorul fragment al *Capitolului IV* din „*Protocolurile Ințelepților Sionului*“, unde autorul descriind fazele unei revoluții, mărturisește ascunsă a conducerii și recunoaște că acea forță ocultă și insesizabilă este în mâna Jidovimii, invizibilă în organizația francmasonă, în care bieții membrii creștini au rolul de simple păpuși. Luați aminte vă rog, D-lor francmasoni creștini, următoarea mărturisire: „*Ori-ce republică trece prin diferite stadii. Primul stadiu cuprinde primele zile ale nebuniei unui orb, care se*

⁵⁾ Asupra Francmasoneriei ca instrument al Revoluției, cf. cartea de curând apărută a lui L. de Poncins, intitulată: *Les forces secrètes de la Revolution: La Francmaçonnerie. — Le Judaisme*, Paris, 1928.

aruncă în dreapta și în stânga. Al doilea stadiu este acela al demagogiei, de unde naște anarhia și în urmă vine în mod inevitabil despotismul: nu un despotism decretat și prin urmare responsabil, ci un despotism invizibil și necunoscut, dar totuși simțit; este despotismul exercitat de o organizație secretă, care lucrează cu atât mai puține scrupule, cu cât ea lucrează la adăpostul diferiților agenți, a căror schimbare nu numai că nu vatămă societății secrete, dar o susține mai bine și o scutește de a-și cheltui banii răsplătind pe acei agenți pentru serviciile făcute. Cine ar putea să răstoarne o forță invizibilă? **ASTFEL ESTE FORȚA NOASTRĂ. FRANCMASONERIA EXTERIOARĂ NU SERVEȘTE DECÂT SĂ ACOPERE PLANURILE NOASTRE;** planul de acțiune al acestei forțe invizibile, locul unde lucrează vor rămâne totdeauna necunoscute poporului“.

Așa dar, Jidanul, autor al Protocoalelor, recunoaște că există o francmasonerie externă pentru naivi; și alta, invizibilă, incontrolabilă și invincibilă, rezervată adevăraților conducători semiți.

Ai început să te desmeticești, Domnule francmason creștin?

Ai înțeles cărui scop servești, unealtă docilă și inconstientă?

Acum să vedem ce opinie are despre D-ta, Domnule membru, adevăratul conducător semit al organizației, din care te mândrești a face parte. Aprecierea o reproducem din capitolul XV al „Protocoalelor“, din care un cetitor atent va putea desprinde nu numai planul semit de a domina întreaga conducere a statului prin ajutorul membrilor masoni, infiltrați în toate ramurile organizației de stat și în toate straturile societății; va pătrunde nu numai perfidia mijloacelor prin care jidanul, profitând de slăbiciunea „goimilor“, îi influențează și îi luminează; dar va mai înțelege — la lumina crudă a mărturisirii — cât de adânc desprețuiește jidanul pe bietul creștin, care îi servește drept instrument. Pentru el are expresii ca „brutele de creștini“, „spiritul creștin este instinctiv animalic“, ei, „creștinii văd, dar nu prevăd“.

Iată la ce vă întreabintea și cum vă apreciază, D-lor francmasoni creștini:

„Așteptând venirea noastră la putere, noi vom creia și înmulți lojile masonice în toate țările lumii: noi vom atrage în ele pe toți aceia, cari sunt sau pot deveni agenți e-

minenți. Aceste loji vor forma principalul nostru birou de informațiuni și instrumentul cel mai influent al activității noastre. Noi vom centraliza toate aceste loji într-o administrație, cunoscută numai de noi (Jidanii) și compusă din Înțelepții noștri. Lojile vor avea reprezentantul lor înapoiă căruia va fi ascunsă administrația de care vorbim, și acest reprezentant va da cuvântul de ordine și programul. Noi vom forma în aceste loji sâmburele tuturor elementelor revoluționare și democratice. Compoziția lor va aparține tuturor stratelor sociale.

„Proiectele politice cele mai secrete ne vor fi cunoscute și vor ajunge sub direcția noastră din ziua apariției lor. În numărul membrilor acestor loji vor fi aproape toți agenții poliției internaționale și naționale (ca în afacerea Azeff), pentru că serviciul lor ne este prețios, având în vedere, că poliția nu numai că poate lua măsuri contra celor ce ni se împotrivesc, dar poate acoperi actele noastre, poate creia pretexte de nemulțumire etc. Aceia, cari intră în societăți secrete, sunt de obicei ambițioși, aventurieri și în general oameni ușuratici, cu cari nu vom avea greutate să ne înțelegem spre a duce la îndeplinire proiectele noastre.

„Dacă se produc dezordine, aceasta va însemna că noi am avut trebuința să tulburăm liniștea spre a distruge o solidaritate prea mare. Dacă se formează un complot undeva, șeful complotului nu va fi altcineva, decât unul dintre servitorii noștri cei mai credincioși. Este natural să fim noi (Jidanii) și nimeni altul cari conducem afacerile francmasoneriei, căci noi știm unde mergem, noi cunoaștem scopul final al ori-cărei acțiuni; pe când creștinii nu cunosc nimic nici chiar rezultatul imediat: ei se mulțumesc de obicei cu un succes momentan de amor propriu în executarea planului lor, fără a observa, că acest plan nu pornește din inițiativa lor, fără a observa că le-a fost sugerat de noi. Creștinii intră în loji de curiozitate sau cu speranța de a gusta din praznicul public cu ajutorul lojelor; unii intră în loji spre a avea posibilitatea de a exprima înaintea publicului visurile lor irealizabile, cari nu se bazează ne nimic: ei sunt însetați de emoțiunea succesului și a aplauzelor, ne cari noi le împărțim cu dărnicie. Noi le acordăm bucurios acest succes pentru a profita de mulțumirea lor de ei înșiși și grație acest-

tui succes bieții oameni acceptă gestiunile noastre fără a băga de seamă, fiind ferm convinși că în infailibilitatea lor ei exprimă idei proprii și că nu este cu putință să însușiască ideile altora. Nu vă puteți închipui cum poți aduce pe cei mai inteligenți creștini la o naivitate inconstientă, cu condiția să-i faci a fi mulțumiți de ei înșiși, și în același timp cât este de ușor a-i descuraja prin cel mai mic înșucșes, chiar numai prin faptul de a opri aplauzele și de a-i aduce la o supunere servilă dacă faci să obțină un nou succes.

„Cu cât ai noștri desprețuiesc succesele sgomotoase, numai să ducă la îndeplinire proiectele lor; cu atât creștinii sunt gata să sacrifice toate proiectele lor, numai să aibă succes.

„Această psihologie ne ușurează considerabil puțința de a conduce. Acești tigri în aparență sunt sufletele de oi și capetele lor sunt complectamente seci. Noi le-am pus înaintea ca o amăgire visul absorbării individualității umane prin unitatea simbolică a colectivismului. Ei nu au lămurit încă și nu vor lămurii că această amăgire violează în mod evident cea mai importantă lege a naturii, care a făcut din prima zi a creațiunii pe fiecare om diferit de ceilalți, tocmai spre a afirma individualitatea sa. Faptul, că am putut aduce la această nebunească orbire, nu dovedește oare cu o claritate uimitoare, cât de puțin desvoltat este spiritul lor față de al nostru? Această circumstanță este garanția principală a succesului nostru“.

„Cât de prevăzători au fost vechii noștri înțelepți, zicând că pentru a atinge o țintă nu trebuie să te oprești în fața mijloacelor și nu trebuie numărat numărul victimelor sacrificate. Noi am dat pe acest pământ poporului nostru o putere, pe care nici o dată nu ar fi îndrăznit să o viseze. Victimele relative rutine dintre ai noștri l-au păzît să nu niară.

„Moartea este sfârșitul inevitabil al fiecăruia. E mai bine să accelerezi sfârșitul acelor cari pun piedeci întreprinderii noastre... Noi vom face se moară francmasonii în așa fel, în cât nimeni afară de frații lor din loji să nu bănuiască ceva, nici chiar victimele condamnatiunii noastre; ei mor cu totii când aceasta este necesar, ca de o boală normală.

„Stiind aceasta, francmasoneria însăși nu îndrăznește să protesteze. Aceste măsuri au extirpat din

sânul francmasoneriei ori ce ger-
men de protestare. Predicând creș-
tinilor liberalismul, noi finem po-
porul și agenții noștri în cea mai
complectă supunere“.

Ne oprim aici cu mărturisirea
iudaică.

Din această destăinuire se face
deplină lumină pentru cine vrea să
înțeleagă: Francmasoneria, con-
dusă efectiv de Jidani, întrebuin-
țează pe creștini ca instrumente, le
pervertește mentalitatea nimicin-
du-le credința în puterea creatoare
a personalității spre a o îneca în
gloata democrației; iar la momen-
tul oportun își suprimă în mod
criminal, dar incontrollabil pe toți
acei membri, cari au devenit peri-
culoși când au ajuns să afile prea
multe din tainele sectei scelerate.

Mărturisirea din fragmentul mai
sus citat, că Jidani, atot puternici
în francmasonerie, fac să moară
la timp acei membri creștini prea

mult știutori sau adversari, cari se
opun întreprinderii lor, această
mărturisire confirmă faptul de-
nuntat de Papa Leon XII, prin en-
ciclica din 1884 intitulată: „*Huma-
num genus*“, formulat în urmă-
rării termenii:

„*Nu este o raritate ca pedeapsa
cu moarte să se aplice aceloră din-
tre membri, cari au fost dovediți
de a se fi împotrivit ordinelor șe-
filor; aceasta se practică cu atâta
abilitate în cât, de cele mai multe
ori executorul acestor sentințe de
moarte scapă de urmărirea justi-
ției*“.

Mă opresc aici.

Poate că expunerea de mai sus
va contribui a deschide ochii Ro-
mânilor născuți, iar nu făcuți, cari
s'au rătăcit în ungherele tainice și
vinovate ale Francmasoneriei.

I. C. CĂTUNEANU
Profesor la Universitatea
din Cluj.

Două probleme inexistente pentru sociologia dlui Gusti și pentru „Institutul Social Român“

I. Decadența politicianismului

Pornim dela faptul că „*Institu-
tul Social Român*“ (I. S. R.) n'a
lămurit nici o problemă într'asa fel,
ca mulțimea de reformatori sociali,
iviți după război în România
Mare ca ciupercile după ploaie, să
poată fi ținută în frâu de o opinie
publică bine informată asupra sco-
purilor și mijloacelor de realizare
a acestor scopuri. Această dez-
orientare a fost, dimpotrivă, spo-
rită prin activitatea I. S. R., care a
prezentat publicului, prin conferin-
țe și publicațiuni, cele mai diferite
și divergente păreri, fără ca cineva,
zicem președintele I. S. R., să facă
o triare a acestor păreri și să pre-
cizeze, pe temeuri științifice, posi-
bilitățile de înlăptuire a diferitelor
reforme.

Mai întâiu trebuie să precizăm
noi: știința nu poate arăta ce sco-
puri trebuie să urmărim în refor-
mele sociale, cum nici nu ne poate
spune dacă o reformă e necesară,
utilă sau dăunătoare. Noi nu le
putem dovedi, în mod științific,
spre pildă sioniștilor, că reînființa-
rea statului jidovesc este necesară,
utilă sau păgubitoare, și nici ei nu
ne pot dovedi nouă, deși încearcă a
o face, că existența României Mari
nu e necesară. Dar știința socială
ne poate spune în mod precis că,
dacă urmărim scopul de a întări

România Mare și de a-i asigura
viitorul, noi trebuie să năzuim a
scăpa cât mai repede de sioniști,
comuniști, etc., și ea, ne poate arăta
și cele mai potrivite mijloace pen-
tru atingerea acestui scop. Și am
putea înșira o serie de scopuri pe
cari orice Român se străduiește a le
înlăptui: desrobirea economică a
țaranului, sporirea producției,
echilibrarea bugetului, stărpirea
corupției, buna organizare a
educației tineretului, întărirea ar-
matei, concilierea conflictelor în-
tre clasele sociale, înlăturarea
antagonismelor etnice, et., etc.
Și întru cât I. S. R. și-a pro-
pus și deslegarea problemelor de
reformă socială, eram în drept să
așteptăm o sistematizare și ierarhi-
zare a acestor scopuri după impor-
tanța și actualitatea lor, și în urmă
o lămurire completă asupra mij-
loacelor de acțiune practică. In a-
ceastă a doua parte, sociologii In-
stitutului ar fi trebuit să arate cum
se pot aplica, în societatea noastră
concretă, rezultatele cercetărilor so-
ciologice.

Spre surprinderea noastră am
constatat că școala sociologică a
dlui Gusti, din care a ieșit manua-
lul dlui Petru P. Ionescu, este o
școală sceptică. Ea ne spune că le-
gile sociale sunt nesigure și cu de-

săvârșire problematice și că știința
socială este abia la începuturile ei.
Dar atunci: de unde pretenția de
reformă socială? Ce rost ar mai
avea, pentru acțiunea practică, un
laborator de alchimie, sau de astro-
logie socială? Ar fi fost doar mai
bine, ca dnii sociologi din școala
dlui Gusti să aștepte rezultatele
„monografiilor“ și ale celorlalte
cercetări importante înainte de a
intra în probleme de reformă so-
cială. Abia după ce prin empiri-
sm și observație, prin clasificarea
faptelor adunate și ordonarea fișe-
lor, domniile lor ar fi ajuns să
constate că Jidovii ne pradă țara,
ei ar putea trece la arătarea, ia-
răși empirică, etc., etc., a mijloace-
lor potrivite pentru împiedicarea
acestor jafuri.

Dar există o sociologie, necunos-
cută Institutului Social Român,
care, în baza observării faptelor, a
reușit să fixeze legi sociale, să arate
cari sunt condițiile de existență a
societăților omenesti. Astfel zice
Aristotel în „*Politica*“ sa: „*Diver-
sitatea de origină poate deosebi-
nea să producă revoluțiuni, până
când amestecul raselor devine
complect; căci Statul nu se poate
alcătui din primul neam venit,
după cum nu se formează în orice
împrejurări. De cele mai multe ori,
prefacerile acestea politice au fost
pricinuite prin admiterea la drep-
tul de cetățenie a unor străini do-
miciliați de multă vreme, sdu a
unor noi sosiți*“.

Aristotel dă numeroase exemple
din istoria cetăților grecești. De
atunci exemplele date de istorie au
sporit se înțelege într'un mod extra-
ordinar și ele confirmă legea ve-
nerală: *Clasa conducătoare a unui
Stat trebuie să fie omogenă*. Admi-
terea de elemente străine, neasimi-
late din punct de vedere fizic și
psihic, în clasa conducătoare, va
slăbi și distruge organismul social.
Exemple de asimilare și absorbire
lentă a elementelor eterogene ne dă
imperiul roman, iar în clipa ce a-
ceastă asimilare n'a mai fost cu
putință începe decadența și deso-
luția. In imperiul britanic vedem
aceleași fenomene: problema irlan-
deză n'a putut fi rezolvată decât
prin crearea Statului liber irlan-
dez, dat fiind că clasa conducătoare
n'a putut asimila elementele irlan-
deze din cauza deosebirii de origine
și de religie.

Și Paul Barth constată această
condiție de omogenitate pentru exi-
stența societății. El zice: (*Die Phi-
losophie der Geschichte als Soziolo-
gie*, ed. a 3-a și 4-a, Leipzig 1922,

pg. 125—126): „Și unde o minoritate păstrează nu numai o conștiință diferită de cea a marelui majorității, ci și o religie cu totul deosebită și din care rezultă și moravuri deosebite, fără ca diferența între majoritate și minoritate să fie stearsă prin idei filozofice, acolo această minoritate va fi un corp străin spiritual. In această situație erau, mai ales după cucerirea lui Timur, în Statele islamite creștinii sirieni, cari s'au concentrat în munți și au trebuit să se izoleze de populația islamită, cum în aceeași situație sunt și jidovii încă astăzi în multe părți ale Europei, la cari însă, pe lângă diferența religiunii, se mai adaugă și diferența obârșiei. Acolo unde Jidovii nu mai trăiesc izolați, ideile mai noi comune formează alegătura între ei și împrejurimea lor. **ELIMINAREA CORPURILOR STRĂINE ÎNSĂ, CARI RĂMÂN STRĂINE, ESTE ÎN MOD EVIDENT O CONSECINȚĂ A PUTERII SOCIETĂȚII, DE ACEEA EA ESTE PENTRU SOCIOLOG UN FENOMEN ÎMBUCURĂTOR.** O primire a străinului, dacă nu se face în temeiul unor idei noi, ci în urma diminuirii forței ideilor vechi, n'ar fi decât un semn de slăbiciune“. Barth afirmă că intoleranța este un semn de putere spirituală.

Deci problema e destul de lămurită pentru știința socială, care ne arată, pentru cazul nostru concret, că eliminarea Jidovilor, dată fiind voința lor neștirătată de a rămâne străini, este condiție elementară și fundamentală pentru existența Statului nostru. Și atunci cum să ne explicăm că I. S. R. n'a văzut această problemă și n'a cunoscut această lege și cum să ne explicăm că dl Petru P. Ionescu n'a amintit în manualul său existența acestei legi, pe care elevii o pot lesne desprinde în temeiul cunoștințelor lor istorice. Dar, considerând că I. S. R. împreună cu președintele său stă sub presiunea politicianismului jidovit, explicarea e destul de ușoară. Situația se prezintă în felul că I. S. R. stă în slujba tendințelor imperialiste ale Jidanilor, din țară și străinătate, iar nu în slujba intereselor românești. Pe când condițiile de existență ale Statului nostru reclamă reforme sociale în direcția întăririi naționalismului românesc intolerant, prin reacțiune împotriva intoleranței jidovești, I. S. R. năzuiește să propage idei de toleranță, de umanitarism și pacifism, deschizând drum liber pentru aspirații-

nile de dominațiune politică ale sectei mosaice. I. S. R., în loc să constate cu obiectivitate senină, decadența clasei conducătoare actuale, măcinată prin lupte de partid, coruptă prin banul jidovesc, dezorientată în problemele de organizare a activității în toate domeniile, și în loc să constate necesitatea de reforme menite să dea clasei conducătoare omogenitatea fizică și psihică, necesară pentru păstrarea integrității hotarelor patriei noastre, acest Institut contribuie la slăbirea puterii de rezistență a clasei conducătoare și-i pregătește o cădere sigură printr'o revoluție, așa cum trebuie să se întâmple după legea stabilită de Aristotel.

E vorba acuma să vedem, dacă această revoluție, pregătită în mod sistematic de Jidanii sioniști, comuniști, socialiști, liberali, țărăniști — cu un cuvânt de Jidani, va avea ca rezultat instituirea dictaturii sovietice jidovești, sau dacă nu cumva, în clipa hotărâtoare, se poate ridica o nouă forță, care să-i măture și pe politicieni și pe Jidani dela conducerea politică, instituind „**DICTATURA NAȚIONALISTĂ**“. Jidanii simt această posibilitate, și tipetele lor împotriva studenților prevestesc primejdia ce-i amenință. Pe de altă parte, și marea mulțime a intelectualilor români, funcționari, profesori, învățători, etc., au început să discute posibilitatea unei reforme politice, care să oprească decadența și destrămarea clasei conducătoare. Problema „dictaturii“ s'a pus deci din ambele părți.

Numai I. S. R. n'a pus această problemă, și n'a crezut că ar fi momentul să lămurească cel puțin publicul asupra scopului și mijloacelor. Dimpotrivă, I. S. R. ne-a dat iarăși o serie de conferințe, mai mult sau mai puțin interesante, despre „Experiența politică și socială contemporană, conferințe cari, Doamne fereste, vor apare într'un volum, lămurindu-ne asupra posibilităților de a întemeia „**PAN-EUROPA**“.

Între timp „**comuniștii**“ manifestează, în aplauzele presei jidovești din toată lumea, în toate orașele noastre, iar poliția și jandarmii îi „păzesc“ pe studenții români ca nu cumva să spargă vre-un geam jidovesc, pe când Jidanii urlă în parlament și în gazetele lor că **acești studenți sunt niște barbari, cari trebuiesc exterminați cu baionete și gloanțe și trebuie aruncați în temnițe unde să le putrezească oasele.** Și I. S. R. vorbește de „**PAN-EUROPA**“ și **PACIFISM!**

Ce idilă în mijlocul unor frământări cari prevestesc furtuni sociale hotărâtoare pentru soarta Națiunii Românești!

Dar să-i lăsăm pe acești fericiți în visurile lor umanitariste și să ne întoarcem la analiza problemei noastre: **ce șanse are la noi dictatura, și anume dictatura de stânga (iudeosovietică) și cea de dreapta (naționalistă).**

II. Dictatura

Ce este dictatura? Este, ca să nu lungim vorba, concentrarea „puterii executive“ într'o singură mână. „Dictatorul“ apare însă în istorie sub diferite înfățișări. El poate avea mandat limitat pentru îndeplinirea unui scop precis, mandat primit dela o autoritate legală, dela „suveran“, fie acest suveran o persoană sau o corporațiune (senatul roman). Acest dictator nu poate da legi, dar poate lua măsuri impuse de scopul urmărit cari pot fi și extralegale. Dar dictatorul poate uni în mâinile sale și puterea executivă și legislativă, astfel că dictatura poate trece în despotism. „Dictatura“ este independentă de „forma imperii“, adică ea e compatibilă și cu monarhia și cu oligarhia și cu democrația, dar ea își schimbă înfățișarea după „forma regiminis“, care este, în extremele ei, după definiția lui Kant, sau republicană, sau despotică (vezi Kant, Spre Pacea eternă).

Intr'o democrație un demagog e un „dictator“ mai despotic, decât poate fi un „dictator“ într'o oligarhie bine consolidată, sau decât poate fi un „monarh absolut“. Prin urmare, ar fi vremea ca cel puțin domnii cari fac adunări și vorbesc despre dictatură să nu confunde noțiunile și să nu opună „dictatura“ — „democrației“. Democrația noastră e mai dictatorială și despotică, decât o monarhie absolută, ne mai vorbind de monarhia constituțională, **care ea singură este „democrație“.** Incepând cu Aristotel, și ajungând la Locke, Montesquieu și Kant știința politică (pe care I. S. R. nu o cunoaște) a arătat că maximul de libertate și democrație se poate dobândi numai prin „separațiunea puterilor“, printr'o „constituție mixtă“, care să cuprindă elemente monarchice, oligarhice și democratice. Confuziunea puterilor duce totdeauna la „despotism“, la dictatură, oricare ar fi „forma imperii“.

In situația aceasta de confuziune a puterilor ne găsim azi. E un rezultat al evoluției istorice. Prin

votul universal și agitațiile neînținate ale demagogilor, puterea executivă reprezentată prin monarhul constituțional a fost tot mai mult restrânsă în folosul parlamentului condus de „șefii de partide“, de demagogi. Rezultatul se cunoaște și din istorie și la noi în momentele de față: lupte între șefii de partide, dezorganizarea și corupția în administrație, jaf în banul public, mizerie economică, — mișcări revoluționare. Rezultatul nu poate fi decât: dictatura, și anume sau *dictatura prin mandat*, deci dictatura menită să restabilească situațiunea puterii executive, și să îngrădească sfera de competență a puterii legislative (a parlamentului; chestiunea dacă acest parlament e „corporativ“ sau nu, n'are mare importanță), sau *dictatura despotică* care să absoarbă și puterea legislativă. *Cea dintâiu e reprezentată prin FASCISM, a doua prin BOLȘEVISMUL IUDAIC.*

Între fascism și dictatura militară e numai o deosebire formală, întrucât fascismul a organizat o armată proprie pentru a institui dictatura, pe când în Spania dictatura a fost instituită cu ajutorul direct al armatei. În mod necesar această dictatură se va întoarce spre „forma imperii“ reprezentată prin „monarhia constituțională“,

asa cum există și în Statele Unite și în Germania, numai că aceste monarhii sunt electivă și nu ereditare. Dictatura sovietică, iudaică, este forma despotismului extrem, este instituirea stăpânirii unei minorități prin teroare și crime și menținerea ei tot prin aceste mijloace. Numai fanatismul, intoleranța și instinctele primitive ale Jidanilor au putut inventa această formă de guvernământ, împotriva tuturor legilor morale și împotriva naturii omenești. Pentru noi această dictatură ar însemna căderea întregii nații românești în robia cea mai cumplită, ar însemna dispariția noastră din rândul popoarelor lumii.

Iată problema care se pune fiecărui intelectual român! Toate discursurile democratice, toate articolele de gazetă în care se amestecă dictatura, democrația, parlamentarismul, Statul corporativ, etc., nu sunt decât vorbe și iar vorbe fără nici un înțeles precis. Jidanii apără democrația, și toate măsurile cari ar scădea șansele instituirii dictaturii lor, sunt antidemocratice, iar intelectualii români sunt așa de prinși în vraja democratismului, reprezentat chiar prin cel mai corupt despotism al șefilor de partide, încât se sperie când se pronunță cuvântul dictatură, și mai ales se

sperie de perspectiva să nu mai poată dobândi un mandat retribuț cu 1000 lei pe zi!!!

Iată deci cum șansele bolșevismului cresc în funcțiune de retribuția democratică! a parlamentarelor români. Și nu se găsește nimene care să-i trimită pe acești democrați acasă la nevastă și copii și să pună rânduială în administrația țării, pentru a curma odată poftele hienelor comuniste! I-am putea chema apoi iarăși pe acești reprezentanți ai națiunii, să facă legi în liniște, și scutiți de grija de a se amesteca în administrație, pela casa pădurilor, pela fondurile bisericesti și oriunde le miroasă a sperț. Și-ar redobândi și ei demnitățile de oameni și cetățeni români și nu s'ar face de răs cu slugi jidovești, cari pregătesc prăbușirea Statului nostru.

DECI SĂ INDRĂZNIM A ROSTI CUVÂNTUL „DICTATURĂ“ FĂRĂ SFIALĂ, CĂCI ÎN ACEST CUVÂNT E CUPRINSĂ POSIBILITATEA DE A FACE DIN STATUL ROMÂN O MONARHIE CONSTITUȚIONALĂ, PUTERNICĂ, LIBERĂ ȘI FERICITĂ.

Traian Brăileanu

Profesor la Universitatea din Cernăuți.

Statutul „Tineretului L. A. N. C.“

— Introducere —

„Tineretul L. A. N. C.“ e o Asociație de suflete generoase și iubitoare de Neam, care luptă, cu un călduros avânt în contra *Primejdiei jidănești*, — și pe care se reazemă, cu deplină încredere, „Liga Apărării Naționale Creștine“.

Făcând parte din Ligă, Asociația „Tineretul“ trebuie să-și primească organizația dela Șefii Ligii, — cari îi trimit „Statutul“.

Înainte de toate, membrii acestei asociații trebuie să înțeleagă două lucruri de o importanță capitală:

I. — „Tineretul L. A. N. C.“, — fiind recrutat din *Intelectualitatea aleasă* a Nației, — e chemat să alcătuiască *Corpul profesoral* al Ligii și să constituie un fel de „Școală Normală“, făcând parte din Ligă, — adică din „Școala cea mare și sfântă a Naționalismului și a Creștinismului“.

„Tineretul“ trebuie deci să fie, în acelaș timp, *naționalist și creștin*.

II. — „Tineretul L. A. N. C.“ mai trebuie să fie organizat ca o *oaste*

bine disciplinată — care „*execută fără să discute*“, ordinele căpeteniilor ei.

Astfel „Tineretul“ nu se va ocupa decât de *Invățământul național și creștin* al Masselor Poporului Român, — și va evita orice discuție, mai ales cu *caracter politic de partid*.

S T A T U T

I. — Recrutarea Membrilor

Art. I. — Asociația „Tineretului L. A. N. C.“ se compune din *Studentii* tuturor Universităților, — *Elevii* tuturor Școalelor superioare, — precum și din toți *Titratii* cari și-au terminat studiile și se îndeletnicesc cu vre-o profesie oarecare.

Studentele din Universități și din Școalele superioare, formează *Secții feminine* ale „Tineretului L. A. N. C.“

Art. 2. — Numărul membrilor e nelimitat.

Art. 3. — Elevii din Școlile secundare, ce voiesc să facă parte din Asociație, formează *Secții de educație*, deosebite.

Aceste secții sunt conduse de Membrii „Tineretului L. A. N. C.“, — delegați *ad hoc* de *Centru*, — cari sunt *obligați* să alcătuiască, din elevii recrutați în Școalele secundare, *Frății de Cruce*, și să le educe în spiritul Ligii.

Iar când elevii vor intra în Universitate, ei vor deveni de drept Membrii activi ai „Tineretului L. A. N. C.“

II. — Organizația.

Art. 4. — „Tineretul L. A. N. C.“ se compune din Secții.

O Secție reprezintă *un an de studiu*.

Ea e condusă de un Șef, sau Președinte, — ce e ales, pentru un an, de camarazii lui, — și e numit de *Centru*, după prealabilă cercetare.

Președintele e ajutat de doi Vicepreședinți, — care îl pot înlocui în caz de boală, — și de un Secretar, care întocmește un registru cu numele Membrilor înscrși. Acest registru va servi și în anul următor, când va fi predat noului Secretar.

Art. 5. — O Secție comunică, prin Președintele ei, cu alte Secții și cu Șefii imediat superiori (Decan, Rector), ai Organizației, —

iar, prin acești din urmă cu *Centrul*.

Art. 6. — Alegerea Președintelui și a Comitetului Secției se face prin bunăînțelegere și prin aclamație.

Și numai în cazul excepțional, când doi Membrii, de aceeaș valoare, candidează pentru un acelaș loc și nu ajung să se înțeleagă, alegerea se face *din oficiu*, de *Centru*, — după o anchetă, cu ascultarea părților adverse.

Art. 7. — „*Secțiile feminine*” și „*Secțiile de educație*” au o Organizație analoagă cu a Secțiilor „*Tineretului L. A. N. C.*”

Ele se pun în legătură cu *Centrul* prin Inspectoratul respectiv.

III. — *Gradele ierarhice.*

Art. 8. — Cum într'o Facultate, sau într'o Școală superioară, sunt mai mulți ani de studii și deci mai multe Secții, Președinții acestor Secții formează împreună „*Consiliul*” Facultății sau al Școlii superioare.

Ei se întrunesc și aleg, dintre ei, tot prin aclamație, pe cel mai capabil, — care e numit de *Centru*, „*Decan*”, și care reprezintă Facultatea sau Școala respectivă.

Și cum o Universitate e compusă din mai multe Facultăți, Decanii acestor Facultăți se întrunesc cu cei ale Școlilor superioare, și formează „*Senatul Universității*”.

Ei aleg dintre ei, iarăși prin aclamație, pe cel mai calificat, — care e numit, de *Centru*, „*Rector*” și care reprezintă întreaga organizație a „*Tineretului*” dintr'o localitate universitară.

Astfel, Organizațiile din București, Iași, Cluj, Timișoara, Chișinău, etc., au fiecare câte un Rector al „*Tineretului*”.

Art. 9. — Singuri Rectorii și Decanii sunt în legătură cu *Centrul*.

Prin Decani, *Centrul* află cum lucrează secțiile, — acordă diferitele grade ierarhice, — și e pus în cunoștință de contestațiile ivite la alegerile Președinților și Comitetelor Secțiilor.

Art. 10. — Pentru conducerea „*Tineretului*” L. A. N. C., *Centrul* utilizează un *Comitet de Inspecție* compus din Membrii titrați, — care fac parte din „*Marele Consiliu al Ligii*”, — și cărora le dă *delegații speciale*, pentruca să inspecteze activitatea Asociației în diverse direcții.

Astfel, unul din acești delegați e însărcinat cu îndeplinirea publicării ziarului, revistei, broșurilor, manifestelor;

altul, cu inspecția îndatoririlor religioase;

al 3-lea, cu activitatea propagandei în Țară;

al 4-lea, cu propaganda din Străinătate și cu stabilirea de legături între „*Tineret*” și Organizațiile similare din diferite Țări;

al 5-lea, cu inspecția activității „*Secțiilor feminine*”;

al 6-lea, cu inspecția activității „*Secțiilor de educație*”;

al 7-lea, cu inspecția excursiilor, a sporturilor, etc...

Toate Organizațiile Universităților, ale Facultăților și ale Școlilor superioare, — precum și aceea a Comitetului de Inspectori, — sunt puse sub supravegherea directă a *Centrului*, — care lucrează printr'un Delegat general.

IV. — *Indatoririle naționale ale Membrilor.*

Art. 11. — Membrii „*Tineretului L. A. N. C.*”, fiind toți *Școlari*, au două feluri de îndatoriri, — după cum ei se află în *perioada școlară a anului* sau în *timpul vacanțiilor*.

a. — În *perioada școlară*, Membrii au obligație primordială: — aceea de a se instrui, pentru ca să devie, mai târziu, Maeștri în Profesia pe care o vor îmbrățișa și să fie astfel *Factorii Progresului civilizator*, de care Nația are o nemăsurată nevoie.

Prin urmare, în această perioadă, ei trebuie să nu se ocupe decât de *Învățătură*.

Totuși, în cursul anului școlar, ei pot contribui la răspândirea, printre Camarazi, a „*Doctrinei L. A. N. C.*”, — făcând pe aceștia să citească publicațiile de propagandă scrise de Conducătorii Ligii, — publicații ce se pot procura la *Centru*.

În plus, ei sunt datori să nu cumpere nimic dela Jidani.

b. — *Vacanțiile* constituiesc adevărata epocă de activitate a „*Tineretului L. A. N. C.*”

În timpul *Vacanțiilor*, Membrii devin *Apostolii propagatori ai Doctrinei naționale cuziste*, — pe care trebuie să o împrăstie, cu profuzie, în propriile lor familii, — printre cunoscuți, — și printre necunoscuți, pe care întâmplător îi întâlnesc în cale.

Ei trebuie să se întreacă, care mai de care, să facă cât mai mulți aderenți Ligii, — și să înființeze cât mai multe „*Frății*”, din persoane neînscrise în Ligă.

Și cum mulți dintre dânsii sunt din orașele din Provincie, sau locuiesc chiar la Țară, ei trebuie să întocmească fiecare o serie de Conferințe sau de Șezători, cu sau fără

Serbări, — dar ținând întotdeauna seama de preceptele Moralei Creștine, — în care să dea citire unor fragmente din publicațiile susmenționate, — și în urmă să le deslușească verbal auditorilor.

Dar, pentru ca să fie apti a îndeplini acest înalt scop, ei trebuie să mai întâiu să citească, să recitească și să mediteze aceste publicații, — căci un profesor nu poate să explice clar elevilor lui decât *Adevăruri*, asupra cărora el a căpătat, prin studiu, o convingere deplină și nestrămutată.

V. — *Indatoririle religioase.*

Art. 12. — Liga Auărării Naționale fiind *Creștină*, trebuie ca acest sfânt epitet să nu rămâie literă moartă.

E deci indispensabil ca cei mai distinși reprezentanți ai ei să devie *adevărați Creștini*, citind, recitind și meditând *Sfintele Evanghelii*, *Faptele* și *Epistolele Apostolilor*, — și, ca deslușire, publicația „*Biserica și Sinagoga*” ce în curând va ieși de sub tipar.

Dar nu e de ajuns:

Mai trebuie ca, în toate Duminiicile și în toate principalele Sărbători, ei să meargă la Biserică, — unde să aducă prinosul adorației dumnezeescului Învățător, — ce, în fiecare zi, în timpul Liturghiei, se jertfește pentru *iertarea păcatelor*, întregii Omeniri.

În Bisericile ce n'au cor, Membrii „*Tineretului*” pot să cânte în locul corului și astfel să dea răspunsuri la rugăciunile Preotului.

Efectul unor asemenea manifestații de pietate va fi de sigur covârșitor, — și va aduce la Creștinătate și deci în Ligă, o mare mulțime de indiferenți.

De altfel la ieșirea din Biserică, și chiar pe străda Membrii „*Tineretului*” vor putea împărți Statutele „*Frățiilor L. A. N. C.*”.

VI. — *Indatoririle Șefilor.*

Art. 13. — Președinții Secțiilor sunt datori să aibă registre, în care să însemneze *purtarea națională și religioasă* a tuturor Membrilor „*Tineretului*”, activitatea propagandei lor personale, precum și zelul depus în îndeplinirea însărcinărilor, — în vederea recompenselor pe care le va acorda *Centrul*.

Art. 14. — Decanii și Rectorii sunt în legătură directă cu *Centrul*. Ei primesc ordinele *Centrului* și le transmit Secțiilor spre executare.

Art. 15. — Toți Șefii au datoria să stimuleze și să activeze propaganda, — de a cărei lăncezire ei sunt răspunzători.

Art. 16. — *Centrul se află în București, strada Calomfirescu 17.*

VII. — Propaganda.

Art. 17. — Propaganda se adresează tuturor Românilor, — și a nume:

1. — Țăranilor agricultori, — Negustorilor, — Meseriașilor, — Funcționarilor, — Profesioniștilor liberi;

2. — Muncitorilor din regiunile miniere și petrolifere, — din Porturi, — dela Căile ferate, — de prin Uzine, Fabrice, Ateliere, etc.;

3. — Tinerimii din Școli, — și din Armată.

Asupra acestor trei categorii, trebuie să se îndrepteze activitatea Membrilor propagandiști, — cari vor avea să lupte, în primul rând împotriva *Comunismului jidănesc* și *Franc-Masoneriei*, ce au pătruns printre Muncitori și printre Ostași, și să combată *Sectele subversive iudaice* (Adventismul, Sabatismul, etc.), ce atacă Biserica creștină.

VIII. — Insignele și recompensele.

Art. 18. — Toți Membrii „Tineretului L. A. N. C.” vor purta insignele Ligii. — care se deosebesc după grade. (Vezi *Statutul* special pentru „Insigne”).

Insignele se pot procura la *Centru*, care le vinde în cost.

Ele servesc *Centrului* pentru stabilirea numărului Membrilor, și sunt eliberate împreună cu un *Brevet personal*, ce le justifică.

Nimeni nu le poate cumpăra din Comerț, — și nimeni nu le poate purta, *fără învoirea Centrului*.

Art. 19. — Când un Membru se distinge prin zelul și activitatea sa, el e răsplătit, de *Centru*, printr'o citare solemnă la „Ordinea de zi” — și printr'o înaintare în ierarhie.

IX. — Dispoziții generale.

Art. 20. — La intrarea în „Tineret”, nu e trebuință decât de o petiție semnată de candidat, în care el cere *Centrului* admiterea. Nu e nevoie să se ia *legături prin Jurământ*.

Îsirea din „Tineret” are loc ori prin expulzare, decretată de *Centru*, — ori prin o demisie semnată și motivată, înaintată *Centrului*.

Vice-Președintele „L. A. N. C.”

Dr. N. C. Paulescu

Profesor la Universitatea din București

Aprobat

Președintele suprem al „L. A. N. C.”

Prof. A. C. Cuza

„Vlad Tepeș” și Jidanii

In ziarul dlui Grigore Filipescu, în Epoca din 25 Nov. 1929, No. 247, sub titlul Mauriciu Blank, se preaslăvește memoria acestui E-veu, pentru faptele sale mari în concordanță cu interesele Statului Român, dându-i-se aureola luptătorului național, în economia financiară a țării și încadrându-l astfel între figurile istorice ale Neamului Românesc.

Se zice între altele: A murit „Mauriciu Blank. Deși albit de ani, era încă în plină activitate, ajutând conducerea formidabilei instituții financiare pe care el o creiase, și contribuind de multe ori la soluționarea problemelor financiare ale statului român..., în finanța noastră... a fost figura cea mai proeminentă... creator genial... În timpul războiului de întregire M. Blank a dat statului un larg ajutor... își plecă părintește urechea la nevoile celor mulți... rege al finanței. Nicolae Filipescu n'a pronos nici odată pe nimeni la Jokey-Club. A voit însă să fie nașul lui Mauriciu Blank.

„Marele financiar a refuzat însă propunerea lui Nic. Filipescu, deși nu putea fi nici o îndoială asupra izbânzii.

„România pierde în Mauriciu

Blank un neîntrecut realizator și un suflet mare”.

„Odihnească-se în pace. Și-a făcut din plin datoria și a binemeritat dela patria sa”.

Cu disgust citesc aceste rânduri unde se tămăiază încarnarea iubirii de argint, „regele finanței”, „Jidovul cămătar, creatorul formidabilei bănci jidovești, speculându-se acest popor nenorocit și întemeind din roadele acestei specule fără hotar, formidabila bancă jidovească Marmorosch Blank.

Jidovul speculator și cămătar, care fără nici o muncă productivă în răstimp de 50 ani a speculat roadele celor ce muncesc: și la câmp, și în păduri, și la sate, și în orașe, în așa fel, până ce acestia au ajuns în starea de jale și proletariat în care îi vedem: El astăzi stăpânește formidabila bancă de sute și de mii de milioane.

Dar nu face nimica, Române, întoarce-ți ochii tăi, de către cele pământestii, și roagă-te lui Dumnezeu să te ia de aici, unde împărătește Iuda. Tu nădăduesti în împărăția ceriului, ce din mila părintească, și îngriiirea lui Mauriciu Blank, și prin sărăcirea ta comlectă, înainte de vreme ți se deschide.

Și crede acestea toate, Române,

căci doar în numele lui „Vlad Tepeș” se spune că „România perde în Mauriciu Blank un suflet mare și un neîntrecut realizator de comori” — călcând în legea lui Iuda după arginți.

Odihnească-se în pace, și-a făcut din plin datoria.

Da și-a făcut datoria, ca Jidan, în conformitate cu Talmudul lui, reușind să aducă la sapă de lemn atâția închinători de-ai lui Hristos, bieți Români și creștini, de pe pielea cărora și-a gheșeftat averile.

Și tot în litera aceluia Talmud a reușit să înghesuie atâția închinători în jurul său din mai marii neamului nostru, miniștri, judecători și profesori, aparținând tuturor partidelor jidovite, câți grăbesc din interese bănești și închinându-se aceluiaș vițel de aur, să-și mintă și înșele pe frații de acelaș sânge și să-i dea vânduți Jidanilor ce-i exploatează.

Iar fiul marelui Nicolae Filipescu merge și mai departe cu încălcarea demnității naționale în picioare, atunci când își permite, pe propriul său tată, să-l deosească în public, dând pe față celor ce n'au știut refuzarea lui Nicolae Filipescu de către Jidanul Blank în chestia de nășie a acestuia la Jokey-Club.

Că Nicolae Filipescu, ca primar al capitalei, va fi fost avizat și va fi căutat bunăvoința bancherului Jidan, spre a putea contracta împrumuturile de lipsă capitalei, o înțelegem.

Că Jidanul capitalist a deschis larg pungile sale, nu spre a ajuta el statul român și comuna București, ci spre a le exploata cămătărește, continuând mărirea averilor câștigate, depe indivizii producători extinzându-o și pe comunitățile lor, deasemenea o înțelegem.

Dar ca fiul lui Nic. Filipescu, să coboare pe tatăl său, pe marele Filipescu care nu-i aparține numai lui, căci el este al întregului Neam, să-l „coboare, zic, pe tatăl propriu în fața Jidanului cărui se închină... E PEA MULT, E GREU DE INTELES:

SI ÎNCĂ ÎȘI MAI ZICE „VLAD TEPEȘ”.

Domnule Grigore Filipescu: SI VLAD TEPEȘ VA FI AVUT JIDANI? SI VLAD TEPEȘ S'O FI INCHINAT LA JIDANI?

Vai de fiii acestui neam, ce se de-nărtează de strămoși, ca Grigorie Filipescu de Tatăl și ca „Vlad Tepeș”, de acela al Istoriei, pe care în zilele noastre prin o dictatură cu Jidanii, ar vrea să-l reprezinte.

N. Popa profesor — Cluj.

Nolle mișcări studentești

La congresul studentesc dela Craiova, s'a cerut din nou autorităților, introducerea lui „*Numerus Clausus*” în Universități și școli speciale, pentru buna propășire a culturii naționale așa de primejduită și pentru în-suși viitorul nostru ca Neam.

Cererea noastră a răsunat în pustiu ca și de alte dați, căci mai marii noștri nu vreau să o ia în considerare, socotind că studentimea în exuberanța ei tinerească, nu vede realitatea — punându-ne în față veșnicul ordin și suprem argument: „*la carte*”.

Să nu creadă nimeni că studentimea nu este convinsă de puterea nebiruită a cărții și a științei și că dorința ei intimă n'ar fi aceea de a se dedica cu totul cărții, aceasta fiind rostul ei.

Dar de ce nu caută să vadă conducătorii noștri, că tocmai acolo unde ne trimite cu atâta tărie și convingere, noi nu mai avem loc de numărul imens al străinilor, care crește în fiecare zi?! De ce nu vreau să pătrundă mai adânc în durerile noastre, să le cerceteze amănunțit și să ne trateze ca pe niște fii, iar nu ca pe dușmani, inversând rolurile și uitându-și datoria sfântă de părinți plini de grijă pentru viitorul nostru?

Căci dacă urechea lor ar fi mai aplecată și mai binevoitoare cu noi, ar auzi multe lucruri dureroase, spuse cu liniștea care o încearcă fiul, când vorbește cu încredere tatălui său.

Le-am spune că în Facultățile noastre noi ne simțim streini; că suntem provocați de atitudinea obraznică a dușmanilor; că ne jignesc în fiecare zi; că de multe ori abia avem loc prin unghiere; că noi suntem socotiți venetici; că nu mai putem!

Am spune mai departe cu bunăcuviința caracteristică Românului, că nici unii domni profesori nu ne sunt prieteni, că ne urăsc și nu sunt la înălțimea chemării lor! Eșind din sfera vieții universitare și trecând la cea socială, pe care conducătorii de mâine trebuie să o cunoască și să se ocupe de ea, am ruga pe cei cari au frânele statului în mână și le-am cere să închidă granițele pentru atâtea milioane de venetici, cari se scurg la noi din toate părțile, *silind pe Români să plece din Tăra lor!* Am cere să se facă dreptate acelor, cari ne-au dat pe Avram Iancu, pe Horia, Crișan și pe Cloșca — Motilor — peste cari domnește Jidanul Tischler Mor. Am cere ca leagănul descălecătorului Dragoș — Maramureșul — să rămâie o cetate a Românișmului acolo la nord și nu o provincie jidănească cu

Gröedel în frunte. Am mai cere ca Bucovina „piatra nestimată” din coroana Marelui Ștefan-Voevod să i se lase coroana de brazi a munților săi, iar pentru Anhauch să se găsească o cracă unde să primească adierile vântului românesc și am mai cere ca Basarabia să fie curățată de parcălabi ca Zipstein, iar Moldova noastră scumpă să rămâie pământ sfânt pentru noi, nu pentru Jidani. Și-ar fi încă multe de cerut.

Conducătorii noștri ar vedea că avem dreptate. Prea multă dreptate!

Noi nu suntem crezuți, nici ascultați. Ori dacă suntem ascultați, nu ne crede nimeni și suntem bănuți totdeauna! De geaba invocăm argumente, dovezi și tinerețea noastră cu bunăcredința ei. — Dar totdeauna am avut dreptate, căci prin noi vorbește neamul!

Și acum pentru dovedirea unor afirmații, lăsăm mai jos să vorbească cifrele cu limba lor rece și mută, totuși atât de vorbitoare. Cine crede în ele se va îngrozi! Iată situația Universității din Iași pentru anul 1926—27 *):

	Creștini	Jidani
Științe	— 978	— 165
Drept	— 1598	— 309
Litere	— 496	— 127
Medicină	— 346	— 298
Farmacie	— 71	— 492
Total	== 3489	— 1382

deci Jidani în total 39.6%.

Pentru anul școlar 1927—28:

Litere	— 445	— 81
Științe	— 1114	— 236
Drept	— 1400	— 311
Medicină	— 324	— 267
Farmacie	— 70	— 361
Total	== 3353	— 1256

deci Jidani 37.7%.

Să notăm că în numărul creștinilor intră și Ruși, și Ruteni etc.

În timpul din urmă s'au observat din nou agitații în sânul studentimii. Falși patrioți și aceia cari sunt împiedecați de a vedea realitatea, de arginții lui Iuda, se întreabă și se întreabă și pe noi: care este mobilul acestor noi mișcări? Răspundem că toate reacțiunile acestea au la bază numai și numai provocările neobrăzate ale Jidănimii, care nu se astâmpără.

La Timișoara un comisar jidan dă ordin să tragă cu gloanțe în studenți,

*) Cifrele sunt luate după Anuarul publicat de Rectoratul Univ. din Iași, pt. anii 1926—27—28.

făcând mai mulți răniți. — La Cluj ziarul jidano-maghiar „Ellenzék” publică știri calomniase la adresa studentimii. — În București se elimină studenți pentru faptul că au ridicat câteva hârtii și cranii suspecte dela o lojă francmasonică, iar la Iași rabini se adună și cer în cor guvernului, să dispună ca Sâmbătă Jidanii să nu țină prăvăliile și havrele deschise, iar Jidănașii să fie scuțiți de a merge la școală în aceea zi, promițând că vor ținea deschis Dumineca, nerespectând repausul duminical și murdărind sfințenia zilei — otrăvind cu melic pe bieții Români.

În afară de acestea numărul lor enorm nu este o continuă provocare?

La toate acestea și la dese refuzuri din partea autorităților școlare și de stat, de a soluționa dezideratele noastre, studentimea a reactionat și va reactiona căutând să impună cu forța, legalitatea, acolo unde lipsește!

Jidănimia nu mai poate urla în străinătate despre „barbarismul”, „huliganismul”, „teroarea” Românilor, căci li se răspunde cu sânge dela Berlin și Atena, ca și dela Viena, Praga, Varșovia, Salonic.

Și mai presus de orice, ținem să se știe, că pe acest pământ strămoșesc în care-și dorm vesnicia, strămoșii și eroii noștri nenumărați, noi ne aflăm LA NOI ACASĂ ȘI CUI NU-I PLACE PURTABEA NOASTRĂ SĂ PLECE, PÂNĂ NU-I TĂRZIU!

ION BANEA

— student —

— Iași. —

ANUNȚ.

Revista „NOI” redactată de Studentimea Universitară română din Cluj, în anul școlar 1913—14 se găsește în număr de vreo 50 volume la d-na v. MARIA BARITIU Str. I. C. Brătianu No. 13 Cluj. Cei ce vreau să aibă o amintire din acele vremuri pot să o aboneze la adresa sus numită pe suma de 300 Lei volumul. Această sumă din motivul că două numere sunt incomplete și trebuie tipărite din nou.

Asociația Studenților Academiei de înalte studii comerciale și industriale din Cluj, și-a constituit pentru anul academic 1929—30 următorul comitet: Președinte: Traian Postescu. Vice-Președinte: Ștefan Crucean. Secretar general: Ion Petrean. Cassier: Andrei Danicico. Bibliotecar: Nicolae Susan. Controlor: Alexandru Pinter. Secretari de ședință: Constantin Orășanu, Alexandru Diaconescu. Membrii în comitet: Aurel Socaciu, Ioan Vancea.

In legătură cu „Marele Orient“

— Pe marginea scrisorii inginerului Art. Popescu —

Marele român și patriot înfocat Art. (poate Artenie, poate Artur, poate Artaxerxe) Popescu ne-a făcut praf printr'o scrisoare apărută în „Dimineața“ — scrisoare trecută, desigur, prin mâna secretarului de redacție Kohnitz și dată publicității „pentru lămurirea publicului cititor“ („ah! publicul cititor al „Dimineții“...): Căci, ce să mai spunem: d. inginer Art. Popescu, noul și redutabilul polemist, ne-a distrus, atât pe noi, cât și pe d. Romulus Seișanu, primul redactor al „Universului“.

UN SCURT ISTORIC AL FAPTELOR

Știut este că, în ziua de 10 Decembrie, un grup de studenți bucu-reșteni a pătruns în Loja masonică a „Marelui Orient“ și a devastat-o. Un fapt divers care, totuși, privit prin prisma naționalismului integral militat de noi și de studențimea creștină din România, trebuie considerat ca o lecție ce se cădea neapărat s'o primească politicianii noștri „profani în materie“, cum îi place să se considere însuși subsecretarul de stat dela Interne, Dere.

Incidentul, abia așteptat de apăsii anonimi ai condeiului, găzduiți în officinele răumiroșitoare din Sărindar, a luat proporții nebanuite. Cu scopul de a se creia, bineînțeles, proteste în străinătate și mai ales — aceasta ne bucură! — pentru a ne provoca...

Dintre ziarele românești, singurul care a dat alarma a fost „Universul“, prin pana curagioasă a primului său redactor Seișanu. Într'adevăr, într'un articol apărut în ziua de 14 Decembrie, d. R. S. dă oarecari lămuriri — atâtea câte îi permit legăturile ce le are cu colegul său de redacție Leontin Iliescu... — asupra francmasoneriei:

„Marele Orient — serie dsa — e o organizație împărțită în două mari compartimente: primul compartiment este rezervat naivilor (printre cari se numără și d. ing. Art. Popescu — N. R.), atrași de mirajul formulilor umanitariste; în celălalt operează, pe alt plan, amatorii de revoluțiuni, dușmanii statelor unitare naționale și ai armoniei sociale“.

Pentru noi afirmația dlui R. S. nu constituie, bineînțeles, o noutate, căci lucrurile acestea ni le-au adus la cunoștință și Ed. Drumont și dnii prof. dr. Paulescu și prof. I. C.

Cătuneanu. Trebuie însă să precizăm că francmasoneria e organizată pe loji suprapuse și că naivii cari compun, spre exemplu, o loje inferioară — cum sunt dnii ing. Art. Popescu, Vaida-Voevod, gen. Er. Nicoleanu, Romulus Voinescu, ing. Solacoglu, dr. Gheorghian, Argetoianu, gen. Moșoiu, Leontin Iliescu, etc. habar n'au cine formează lojile superioare, dela care primesc ordine și directive.

POLEMICĂ

Articolul dlui Seișanu — deși autorul a ocolit multe adevăruri privitoare la organizația ocultă jidovească a francmasoneriei — a fost succedat de tunete și fulgere, în Sărindar. Chiar a doua zi „Dimineața“ publică o notiță — anonimă bineînțeles — în care d. R. S. e făcut, pur și simplu nebun. Consecința? „Universul“ recunoaște că loja din România e „națională“, că n'are legături, că e deosebită de loja internațională a „Marelui Orient“.

SCRISOAREA DLUI ING. ART. POPESCU

Concomitent însă cu „precizarea“ apărută în „Universul“, adică în ziua de 15 Dec., apare în „Dimineața“ o scrisoare a dlui Art. Popescu — scrisoare ce face obiectul articolului nostru.

CE AFIRMĂ D. ING. POPESCU?

Domnul Art. Popescu se repede cu toată furia asupra dlui Seișanu, făcând, fără să-și dea seamă, ca orice naiv, jocul lui Socor și a celorlalți pușcăriași pe cari ziaristica românească îi tolerează încă. Și se întreabă apoi onoratul inginer: „unde a citit d. R. S. naivitățile acestea“, adică de unde știe că francmasoneria e un pericol. Ca și când n'ar fi scris chiar d. R. S. că a aflat aceasta „din cărți și publicațiuni documentate apărute în Franța, Anglia, Italia, Spania, America“. Sau, poate, d. inginer uită dela mână până la gură — vorba românilui!

Dar să zicem că d. R. S. s'a inspirat din broșuri antisemite, adică din d. prof. Paulescu. Am fi bucu-roși să știm cu ce s'a relevat d. ing. Art. (poate Artenie, poate Artur, poate Artaxerxe) Popescu în știință, pentru a fi îndreptățit să se atingă de eminentul nostru savant, a cărui activitate are tupeul s'o compare cu „lumina opaițului și a feștilor cu seu“.

Și mai scrie onorabilul domn inginer că studențimea ar trebui „să se închine cu pietate“ uneltelor masonice, căci francmasoneriei i se datorează „libertatea studiului“ și că „toți marii înaintași ai României de azi au primit Lumina din Lojile franceze“.

Sigur că o minte sănătoasă refuză să primească asemenea afirmațiuni și credem că simpaticul Artenie, Artur sau Artaxerxe nu și-a greșit locul dacă a intrat într'o organizație care se închină la tot felul de „unelte“ și cranii, așa cum pensionarii drului Obreja se cred împărați și regi...

UN „MIC ISTORIC“ AL FRANCMASONERIEI?

Dar iată că d. ing. Art. Popescu se crede chemat să ne servească și „un mic adevăr istoric“. Cu acest prilej d-sa pretinde că patriotismul e altul decât acela al tineretului naiv (studențimea — N. R.), care bate oamenii „pașnici“ (dezertorii de pe front, speculatorii mizeriei obștești, anarhiștii à la Max Goldstein — N. R.) sau distruge locașurile de rugăciune (Sinagogile unde se propagă religia criminală a lui Israel — Talmudul, Thora, etc. — și care servesc drept cluburi politice și cuiburi comuniste — N. R.). Nu ne surprind nici acum afirmațiile dlui ing. Popescu, căruia — dupăcum o declară chiar dsa — fi e indiferent dacă se închină lui Dumnezeu, Alah sau Iehova, ori dacă e român și-l chiamă Popescu, dacă e jidan și-l chiamă Rabinovici, dacă e musulman și-l chiamă Nastratin Hogeia.

Se datorește unitatea Italiei francmasoneriei? Știm. Ceva mai mult: în 1870 carbonarii (francmasonii italieni) distruseră Roma, răsturnară pe Papa și devastară bisericile, omorând preoții și batjocorind altarele. Aceasta pentru că Papii Piu al VII-lea, Leon al XII-lea, Piu al VIII-lea și Grigore al VI-lea s'au ridicat împotriva francmasoneriei.

Și chiar dacă admitem — odată cu d. ing. Artur sau etc. — că unitatea Italiei se datorează francmasoneriei, cum se explică atunci că frații noștri dela sud îl rabdă pe Mussolini, care știm că a desființat francmasoneria din Italia? Să meargă acolo d. Popescu, să le spună adevărul!

Mai departe, în „micul istoric“, d. Artur sau etc. îl întreabă pe d. R. S. dacă vede patriotism în chinurile inchizitoriale la care a fost supus călugărul filosof Giordano Bruno.

Il întrebăm și noi pe d. inginer cu pricina dacă vede „umanitarism“ în uciderea lui Ludovic XVI, a Mariei Antoaneta și a copilului Ludovic XVII, datorită cavalerilor Templieri, transformați în francmasoni. Au făcut aceasta ca răzbunare, căci Filip cel Frumos a ars, în anul 1314, pe Jaques de Molay, șeful francmasonilor francezi. Notați bine: ca răzbunare. Atunci cum rămâne cu declarația sentențioasă a amicului Art. Popescu, anume că „omenirea nu progresa prin ură, ci prin iubire“?

Naivule și prea fericitele domn Art. Popescu!

Și voi, toți naivii cari vă încredeți în ademenitorul principiu care spune că: „Francmasoneria privește pe toți oamenii — indiferent de culoare și credință — ca frați egali și ca oameni cu aceleași drepturi la viață“!

A se slăbi, căci prea e cusută cu ață albă. Prea e clar că francmasoneria e în funcție de interesele jidovești și viceversa.

Căci altfel cum putem explica zelul cu care presa jidovească tipă ori de câteori se atinge cineva de „frați“ și tace când un Max Goldstein aruncă o bombă?

Ce interes are să vă susțină, sim-

paticule domn Popescu, presa pe care o numești „independentă“ și care „e condusă de spiritul lui Rosseti, întrupat în uriașii condeiiului Beldiman și Mille“, dar scrișă acum de Graur-Brauer, Nedelea-Nadler, Popa-Popper, Lăzăreanu-Leizerovici, Țăranu-Bauer, Munteanu-Berger, Călugăru-Sabetay, Emilian-Eisenberg, Roșu-Rottman, Felea-Feller, Ygrec-Glückman, Brănișteanu-Braunstein, Soreanu-Sonnenfeld, Fagure Honigman, etc., etc.?

Potolește-ți zelul, dle inginer Art. Popescu. Mai ales când trăești într'o țară locuită de „huni“!

Liber ești să te închini și lui Moise, și lui Mohamed, dar nu ți-e îngăduit să ne batjocorești înaintașii. Căci numai francmasoni n'au fost — cum îți place să spui — Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Vlad Tepeș, Tudor Vladimirescu, Eminescu, Conta, Hașdeu, Maioreșcu, Filipescu, Take Ionescu și toți aceia cărora le datorăm libertatea și lumina.

Un renegat, mai ales dacă-l chiamă Popescu, e mai bine să tacă, decât să spună prostii. E și mai prudent...

Ion I. Angelescu

— Prahova —

stă țară și conștient sau inconștient se lucrează la surparea temeliei credinței strămoșești și a acestei națiuni.

Trebue să judecăm acest fapt așa cum merită, căci văzând nepăsarea celor în drept, studenții au pătruns în plină ședință a societății oculte, intitulată Marea Lojă Francmasonă a Orientului.

Deci nu trebuiesc condamnați ca cei din urmă făcători de rele și nici socotiți ca drojdia studențimii, cum se exprimă Onoratul rector al Academiei.

Dr. AL. POPESCU

— Vaslui. —

RĂȘBOIUL RUSO-CHINEZ

Din toamna anului 1929

Rășboiul Ruso-Chinez pentru noi Români, cât și pentru întreaga Europă, trebue să atragă serioasă luare-a minți.

Acest rășboiu poate fi considerat, ca un rășboiu de încercare.

Felul cum a început, intreruperea și reluarea ostilităților, dovedește mai curând un examen al pregătirii militare sovietice, o încercare a puterii militare bolșevice, față de vecinul Chinez.

Franța, poate fi îngrijorată de cele ce se petrec în extremul orient Ruso-Chinez. Acolo lucrează opera și geniul militar german, care învinge.

Infrângerea Chinei, este victoria Sovietelor. Victoria Sovietelor este victoria Germaniei. Munca inginerilor germani, străduința ofițerilor germani și a diplomației germane, n'au fost zadarnice.

Ziua de mâine, se cunoaște de astăzi.

Un semnal și totul va fi schimbat la Versailles.

Nimic din cele puse pe hârtie — peticele de tratate — nu vor rămâne în picioare.

Greșala din Martie 1918 a Aliaților, când n'au luat în seamă propunerile Mareșalului Foch, se vor răsbuna, ca toate greșelile mari, ce se răsbună și nu se iartă.

Germania a pierdut coloniile, a pierdut mărele și vasele de comerț și de rășboiu, dar a câștigat Rusia și a păstrat Rinul, care compensează totul. Expansiunea germană continuă.

Rășboiul mondial de ieri, nu s'a terminat.

Societatea Națiunilor lucrează pur și simplu, ca un birou de înregistrare. Tot ce s'a discutat și făcut în zece ani, dela înființarea ei, nu va reuși să amâne rășboiul, cu o zi cel puțin.

G. FAȚAOARU

— Tutova. —

Marea Lojă a Orientului

În Nr. 290 din 14. XII. 1929, ziarul „Universul“ sub titlul: „Student eliminat din Academia Comercială“, publică un comunicat al rectorului Academiei de înalte studii comerciale și industriale din București, prin care studentul din anul preparator Auneanu Const., s'a făcut vinovat de in-subordonare, tulburări și infrângerea regulilor de onoare, pentru care motiv a cerut Consiliului eliminarea pentru totdeauna din Academie a zisului student și comunicarea deciziei colegului rector al Academiei din Cluj, pentru a o avea în vedere.

Această pedeapsă cerută de rectorul Academiei, este nu numai din cale afară de aspră, dar și nedreaptă și mai mult: condamnatul și jignitoarele este expresia comunicatului în partea a doua când zice: 2.) Studentul Auneanu I. C. tin cu ocaziunea acestei manifestațiuni s'a dat la acte rușinoase de devastare, fiind dus și cercetat la poliție ca cel din urmă rău făcător, infrângând astfel în chip grav regulile de onoare studențească.

Cu ocazia congresului studențesc la Craiova s'a recunoscut să studenții sunt fiii noștri, fiii acestui neam.

Ceea ce a făcut o mână de studenți

prin pătrunderea în localul lojei francmasonice din Str. Lipscași — București, era datoria Siguranței statului să o facă.

În Italia Mussolini a desființat lojele francmasonice; savantul nostru Profesor Paulescu în scrierile sale, atât de documentat arată ce sunt aceste societăți oculte, scopul lor, din al cui ordin lucrează; mai recent, eruditul Profesor dela Cluj: Cătuneanu, a ținut la Craiova o conferință publică demonstrând pericolul pentru țara noastră din cauza uneltirilor francmasoneriei sub pretextul Umanității, Fraternității etc., și astăzi când o mână de studenți, inflăcărati în avântul lor tineresc, în iubirea lor către neam și credința strămoșească, de sigur că văzând nepăsarea celor în drept, voind a-și servi patria cu rizicul vieții lor, au căutat să pună mâna pe documentele acestor societăți oculte spre a le face cunoscut lumii: Ce sunt aceste societăți oculte, legăturile lor cu străinătatea, cine sunt membrii lor, care se intitulează de buni Români acești studenți astăzi sunt lășiți neomeneste de către părinții lor sufletești, și nu putem zice în acest caz, decât că totul este pervertit în acea-